

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Svůdnice z Paříže

DIANE GASTONOVÁ

SVŮDNICE Z PAŘÍŽE

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

máme tu prosinec, předvánoční čas, kdy se každý připravuje na nejkrásnější svátky roku. I hrdiny romance Největší vánoční přání čekají Vánoce, ale situaci poněkud komplikuje, že o slavení těchto svátků má každý úplně jinou představu. Ovšem čas zázraků a splněných přání pomůže i dvěma osamělým duším, aby se sblížily...

Druhá romance Svůdnice z Paříže je vlastně také o takovém až vánočním zázraku, kdy dívka z chudých a problematických poměrů dostane šanci na nový život a novou identitu díky laskavosti nově „nalezených“ příbuzných a také díky velkorysému srdci svého nastávajícího...

Jsem si jist, že tyto příběhy Vám ještě umocní kouzelnou adventní atmosféru.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

SVŮDNICE Z PAŘÍŽE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Lady Behind the Masquerade

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2023 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1115-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1116-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1117-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž – listopad 1818

Žena poklepávala perleťovými žetony o zelené sukno hracího stolu a čekala, až před ní krupiér otočí na stole kartu a přidá ji ke třem předchozím.

Marcus Wolfdon, anebo prostě Wolf, jak mu říkali přátelé, se opřel o zeď, nespouštěl z ní oči a obdivoval soustředění, které se jí zračilo v jejích neuvěřitelně tmavých očích. Počítala karty. Na to by si klidně vsadil, i když on sám sázel jen velmi zřídka. Lhostejno na co. Propočítávala si v duchu pravděpodobnost, že hodnota jejích karet zůstane pod celkovým součtem dvacet jedna. Nedalo se říct, že by přímo podváděla, jen jí to dávalo ve hře zvané „oko bere“ jistou výhodu.

Wolf se zamračil. Byl si jistý, že vedení kasina již nebude dlouho trpět hráče, kteří nad ním mají navrch. V tomto pařížském kasinu to pak platilo obzvlášť. Téměř celé ho totiž zaplnily Angličané, kteří město zaplavili po Napoleonově porážce u Waterloo a báječně si zde užívali. Něco takového se francouzským majitelům podniku nemohlo ani trochu líbit.

Wolf si byl skryté nenávisti obyvatel města dobře vědom. Dělal pobočníka siru Charlesi Stuartovi, britskému velvyslanci ve Francii, a dobře věděl o všech násilnostech, kterých se Francouzi vůči Angličanům

dopouštěli. Víc než přemýšlení o situaci ve městě by se ale nyní rád věnoval sledování této ženy, v čemž mu naštěstí nic nebránilo.

Jeho přítel Harris trval na tom, aby Wolf šel do kasina s ním. Pak si sedl k hracímu stolku pro nejvyšší sázkaře, hrál whist, a vzápětí na Wolfa úplně zapomněl. Pokud si tedy nechtěl sám vsadit, což nechtěl, neměl na práci nic lepšího než se bavit pohledem na tuto mysteriózní ženu hrající jednadvacet.

Byla opravdu zajímavá. Její světlá pleť mu připomínala porcelánovou vázu ze Sèvres, kterou dopoledne zahlédl v jednom obchodě. Měla bujné, růžové rty, naznačující jistou zranitelnost, ale z hloubi jejích čokoládově hnědých očí zářila inteligence, která prozrazovala přehled a obzor člověka mnohem zkušenějšího. Vypadala mladší než na pětadvacet, kolik bylo jemu, ale na první pohled bylo zřejmé, že to není žádná nezkušená dívka.

Ze všeho nejvíc ho ale lákala tajuplnost, která ji zahalovala. Přitahovala ho jako magnet přitahuje železné piliny.

Plně se ponořil do úvah, kdo se může za touto maskou tajuplnosti skrývat. Podle všeho sem přišla úplně sama, ale takových, vesele oděných žen tu bylo víc. Ty se ovšem, na rozdíl od ní, spíš než o hru zajímaly o přítomné Angličany, na které vyzývavě mrkaly zpoza dlouhých řas.

„*Je n'ai pas d'argent.* Nemám peníze,“ odpovídal těm, které se přitočily blíž a učinily mu nabídku. Rozhodně neměl v úmyslu jim prozrazovat, jak málo mu v kapse ještě zbývá a že mu tento obnos musí vystačit až do příští výplaty. Netrvalo dlouho, a měl od *filles de la nuit* „dámiček noci“ pokoj.

Žena u hracího stolu nevěnovala mužům sebemenší pozornost. Jen zřídkakdy zvedla pohled od karet před sebou. Wolf tak měl dostatek klidu i času, aby mohl obdivovat dekolt jejích skandálních, alespoň

tedy na anglické poměry, šatů. Své bohaté, kaštanové vlasy měla napůl vyčesané, napůl volně rozpuštěné tak, že jí splývavě padaly na bělostná ramena. Byla oblečená stejně odvážně jako ženy, které toužily po obsahu jeho peněženky, ale hře se oddávala se zaujetím toho nejzapálenějšího hráče.

Čekala, až si krupiéř dobere, a její tvář prozrazovala pouze minimum emocí. Krupiéř sebral z balíčku horní kartu a položil ji před ni. Téměř nepostřehnutelně přikývla. Krupiéř odhlédl od karet, podíval se jí do obličeje a pak se pohledem vrátil ke stolu. Její sestava se prozatím zastavila na šestnácti. Krupiéř pomalu otočil dosud skrytou kartu. Byla to srdcová královna, která ho dostala na jednadvacet.

Žena k němu šokovaně zvedla hlavu. Wolf se narovnal. Žena prudce otočila vlastní kartu a všichni viděli, že má v ruce celkem dvacet. Ostatní hráči se zatvářili zklamaně, ale jinak působili nevzrušeně.

Začala nová hra. Každý obdrželi dvě karty. Žena hodila na stůl dva žetony. Na stole měla otočeného krále. Krupiéř rozdal další karty, ale žena zůstala stát na dvou kartách. Nespouštěla z krupiéřa oči a dívala se, jak obrací své karty. Měl celkem dvacet. Otočila svoji druhou kartu. Devítka. Celkem devatenáct. Prohrála.

Postavila se, a když se podívala na krupiéřa, tvář jí doslova hořela. Wolf si byl jistý, že něco řekne, ale náhle se otočila a zamířila z místnosti. Díval se za ní, ale do cesty se mu postavily dvě z dam noci, které se k němu tiskly. Rychle se jim vymanil a našel ji samotnou u stolu v jídelně. Sluha jí přinesl láhev vína a pouze jednu sklenici.

Wolf přešel až k ní.

„*Pardon, madame,*“ omluvil se.

Zvedla k němu ještě stále zrudlý obličej.

Mluvil na ni francouzsky. „Nemohl jsem si nevšimnout, že krupiéř podváděl, nemyslíte?“

„Ano,“ rozhodila po francouzsku rukama a našpulila rty. Dlouze se na něj podívala, jako by zvažovala důležité rozhodnutí. Pak mu ukázala na místo vedle sebe. „*Monsieur...*“

„Wolfdon,“ představil se a usmál se na ni úsměvem, který většina žena považovala za okouzující. Žádné další informace jí ale neposkytl, jakože je pobočníkem britského velvyslance, má šlechtický původ a je dědicem rodového majetku a titulu. Bylo nemožné odhadnout, jak moc tihle Francouzi šlechtu nenávidí, byť byl pouhým baronem. „Mohla byste mi prokázat tu čest a sdělit mi své jméno?“

Zaváhala a odvrátila pohled. „Fleur,“ odpověděla nakonec a bylo zřejmé, že jí jako inspirace posloužil liliový vzor na tapetách – *fleur de lis*.

Hlasem i pohledem na tapetu jí dal najevo, že ví, že to není její pravé jméno. „Madame Fleur.“

Zvedla ke rtům sklenici s vínem.

Ponechala jeho „*madame*“ bez opravy, ale vzhledem k tomu, že před ním skrývala svoji skutečnou identitu, nemohl se spolehnout na to, že byla opravdu vdaná, případně vdova.

Ukázal sluhovi, aby přinesl ještě jednu sklenici. „Ale nic jste krupiérovi neřekla.“

Měkce se zasmála. „Přirozeně, pane. Byla bych blázen, kdybych ho obvinila, že hrál královnou, která měla být na spodku balíčku. Bylo by to moje slovo proti jeho. A vzhledem k tomu, že tu nemám žádného ochránce, skončila bych nejspíš s dýkou v zádech za to, že jsem vás Angličany varovala před tím, co je tohle místo doopravdy zač.“ Ke stolu se vrátil sluha a ona se odmlčela.

Wolf si vzal sklenici a mávnutím poslal muže pryč. „Přijít o tak půvabnou dámu by byla nenahraditelná ztráta. Pokud byste potřebovala, rád vám budu nápomocen.“

„Chcete být mým ochráncem?“ Znovu se zasmála. „Pak byste ale skončil s nožem v zádech vy. Ne. Už

se sem nevrátím. A to je zároveň rada, kterou bych chtěla dát vám a vašemu příteli.“

„Mému příteli?“ usrkl si svého vína.

„Tomu blond džentlmenovi, který sedí u stolu a hraje whist.“

Nejspíš si všimla, že přišli s Harrisem společně.

Wolf přizvedl obočí. „Já jsem si vás samozřejmě všiml, *madame*. Který muž by si vás také nevšiml? Jsem ale překvapený a polichocený, že jste vzala na vědomí vy mě.“

„Člověk musí mít oči všude.“ Po tváři jí přeběhl znepokojený výraz. Vzápětí ho ale potlačila. „Vy nehrajete, *monsieur*?“

Usmál se. „Nerad prohrávám.“ Zachytil svým pohledem její a měl pocit, že mezi nimi něco prolétlo.

Vydržela jeho pohled. „A proč tu tedy jste? Hledáte snad ženu k povražení?“

Wolf naklonil hlavu a nebyl si jistý, je-li to pouhá otázka, nebo rovnou pozvání? „Nabízíte mi snad nějaké, *madame Fleur*?“

Pohlédla stranou. „Ujišťuji vás, že jsem pouze hráčka. Nic víc.“ Pohled jí sklouzl zase zpět, usrkla víno. „Jen jsem se tak zajímala. Muži do kasina chodí většinou hrát nebo si tam najít ženu na pobavení.“

Zjistil, že ho její oči fascinují. Měla je mahagonově hnědé a zároveň výrazné i ostražitě. Málem zapomněl, co chtěl říct. „Opět musím konstatovat, že mi váš zájem velice lichotí. Obávám se ale, že odpověď je víc než prostá. Přišel jsem se trochu rozptýlit. V Paříži je škoda přebývat jen tak nečině na pokoji.“

Poklepalá nehtem na sklenku. „Tak to tady děláte? Nudíte se na pokoji?“

„Ve vašem nádherném městě? To rozhodně ne. Prozkoumal jsem Paříž, jak to jen šlo.“ Natáhl se po sklenici a lehce se jí otřel o ruku.

Uhnula pohledem a koutky úst se jí zkřivily v zamračený výraz.

Znovu se jí dotkl. „Jste nešťastná, Fleur?“ zeptal se měkce.

Prsty se jí napnuly a odtáhla ruku. „Jen našťvaná, že mě podvedli. Toť vše.“ Znovu poklepala na skleničku a pak se na něj povzbudivě usmála. „Povězte mi, co všechno jste z města už viděl?“

Vyprávěl jí o nádherné katedrále Notre Dame a Napoleonově muzeu, kde byly vystaveny poklady, které při svých taženích uloupil v cizích zemích. Vyprávěl jí o obchodech, ve kterých hledal dárky pro svoji rodinu.

„A co jste našel?“ zeptala se a zdálo se, že ji ani tak nezajímá, co říká, ale hlavně že mluví.

Vyhověl jí. „Porcelánovou figurku pro matku. Nějaké krajky pro sestry. A nůž na dopisy pro otce.“

„Máte sestry?“ zeptala se.

„Tři,“ odpověděl.

„Tři?“ povzdychla si toužebně. „Jste šťastný člověk. Povězte mi o nich.“

Protože by udělal cokoli, jen aby s ní mohl zůstat, vyprávěl jí tedy o svých sestrách, z nichž dvě byly v době jeho odjezdu v roce 1811 sotva odrostlé. Harrisův otec jim oběma zajistil místo u sira Charlese. Sir Charles byl v oněch vzrušujících dnech války na Pyrenejském poloostrově velvyslancem v Portugalsku.

„Jedna je mladší, dvě starší. Teď už jsou všechny vdané,“ pokračoval. Všichni byli aristokraté, ale to raději neříkal pro případ, že by byla antiroajalistka. „Už mají i děti, ale, prosím, neptejte se mě, kolik a jak jsou staré. Sotva se v nich vyznám.“

„A ti všichni zůstali v Anglii? Celá vaše rodina?“ Prst mysteriózní madame Fleur dál poťukával nehtem o sklenici. Přišlo mu to jako hodně divná otázka. „Ano. Všichni.“

„Takže jste pouhý turista?“ zeptala se s jistým náznakem pohrdání v hlase.

„Nejsem, *madame*,“ odpověděl. „Mám tu práci.“

Rychle přizvedla obočí, ale hned vzápětí si usrkla vína a podle všeho o něj ztratila zájem.

„A vy, *madame*?“ zatlačil na ni. „Jaká je vaše situace? Máte tu v Paříži rodinu?“

Mávla odmítavě rukou. „Nikoho, o kom by stálo za to mluvit.“ Zvedla se od stolu. „Když mě omluvíte, myslím, že nastal čas, abych odešla.“

To ji opravdu zaplašila jediná, prostá otázka? Wolf ji rozhodně nemínil nechat uniknout. Společnost překrásné a tajuplné ženy byla neskonalé zábavnější než se dívat, jak Harris prohrává ve whistu. „Dovolte mi, abych vás doprovodil, *madame*.“

Věnovala mu další upřímný, leč zpochybnující úsměv, a on se bál, že jí ze rtů splyne odmítnutí.

Rychle tedy připojil. „Samozřejmě mi jde pouze o to, aby vám v zádech neskončil nůž.“

Mdle se na něj usmála. „V tom případě dobře.“

Ještě se zastavil v herně, aby Harrisovi sdělil, že odchází. Jeho přítel mávl rukou a nespouštěl oči z karet na stole. Jemu nevěnoval téměř žádnou pozornost. Neměl by Harrise varovat, že kasino podvádí? Ne. Mohl by tím ohrozit Fleur. Kromě toho, Harris nikdy nesázel víc, než kolik měl zrovna po kapsách.

Ve dveřích pomohl *madame Fleur* do pláště, zapnul jí ho pod bradou a užíval si tento okamžik slastné blízkosti. Fleur mu učarovala. Byla tak krásná a plná tajemství.

Vyšli do chladné noci. Přehánka pokryla dlažbu leskem a pročistila vzduch. Ulice byly téměř liduprázdné. Hluk jejich kroků tak byl jediným zvukem rozléhajícím se jinak tichou nocí. Zavěsila se do něj, a i když toho během chůze příliš nenamluvila, přistihl se, že doufá, že ho pozve k sobě.

Nasměrovala ho do úzké uličky a ke dřevěným dveřím.

„Jsme tady,“ pronesla.

V uličce byla taková tma, že spíš cítil, než viděl, jak se na něj dívá. Otočila se ke dveřím, ale vzal ji za paži a odmítal ji nechat odejít.

Držel ji tak blízko, že na tváři cítil její dech. Konečně řekla. „Nechcete jít dál?“

Vzedmutím touhy se mu zrychlil tep. „S největším potěšením.“ V duchu přísahal, že stejné potěšení poskytně i jí.

Dveře se otevřely a odhalily úzké dřevěné schodiště. Tápali tmou o dvě podlaží výš a dál stejně temnou chodbou. Kolem bylo slyšet šustění myší, které jim utíkaly z cesty. Zastavila se a její klíč škrábavě hledal zámek. Když ho po chvíli našel, cvakl a dveře se otevřely do další tmy. Vstoupili dovnitř a on slyšel, jak po něčem šátrá. Pak místnost na okamžik prozářila jiskra z krabičky s troudem. Žena se v podřepu krčila před opravdu malým krbem. Po několika křísnutích a jiskrách troud konečně vzplanul a ona od něj zapálila nejprve svíci a po ní i olejovou lampu.

Wolfovi chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly a dokázal rozpoznat, že se nacházejí ve velmi malém, spartánsky zařízeném pokoji. Nebylo v něm víc než dřevěný stůl a židle, malý dřevěný kufr a postel. Na jedné ze zdí rozpoznal dvě police, ale byly to jen úplně obyčejné dřevěné desky. Nečekal, že by žena oblečená s takovou noblesou jako ona mohla přebývat v tak skromném prostředí. Mělo to snad nějaký důvod? Dostala se do finančních potíží? Potřebovala pomoc?

Zavěsila si plášť na věšák na dveřích. „Mohu vám vzít váš kabát, *monsieur*?“

Sundal si klobouk a vysoukal se ze svého dlouhého kabátu, který pak přehodila přes svůj. Když se k němu znovu otočila, přišlo mu, že vzduch mezi nimi jiskří. Přistoupil blíž a vztáhl k ní ruku, aby pohladil dokonalou pleť na její tváři, ještě stále studené nočním chladem.

DRUHÁ KAPITOLA

Juliana Parsonsová zavřela oči, překvapená jemností Angličanových prstů a tím, jak moc se jí jeho doteky líbí. Byla už tak dlouho sama.

Připadalo jí to jako osud, že ji v kasinu oslovil. Právě prohrála svůj poslední frank, což znamenalo, že se bude muset vrátit ke krádežím. To ji ale nijak zvlášť netrápilo, jen to představovalo větší nebezpečí, že ji odhalí. A odhalení znamenalo vězení a smrt pod gilotinou.

Tak jako v případě jejího otce.

Pevně sevřela víčka. Ne, teď na to nebude myslet, ani na to, jak ho jeho přátelé opustili a nechali policii, aby ho zatkla.

Přátelé jejího otce opustili i ji. Už je v Paříži sama opravdu dlouho, obklopená nebezpečím, nucená spoléhat se jen na svoji vynalézavost.

Co jiného mohla ale čekat? Mužům se nedalo věřit. Muži, jejího otce nevyjímaje, se starali v první řadě sami o sebe. Teprve potom dokázali myslet i na někoho jiného. Stejně tak již stačila zjistit, že jsou nejlaskavější v okamžicích, kdy chtějí ukojit své sexuální touhy, ale to bylo alespoň něco, čeho mohla žena využít.

A monsieur Wolfdon po takovémto ukojení právě teď toužil. Nenapadal ji jediný další důvod, proč by ji oslovil. Měla ovšem štěstí, protože ho potřebovala. Přesněji řečeno, potřebovala jeho peníze.

Když přišlo na peníze, dávala přednost kartám, ale v posledních několika měsících se musela víc než jednou uchýlit ke schématu, které ji naučil její otec. Využít jako návnadu mužovu touhu dostat ji do postele, ale místo toho mu v příhodný okamžik sebrat peněženku, a pak utíkat jako o život. Pověštinou jí to vycházelo, pokud muž nebyl natolik rychlý, aby ji dohonil. Chycení znamenalo gilotinu.

Trochu se ovšem bála, že tomuhle vytáhlému, štíhlému Angličanovi neuteče. Nebo si pouze užívala jeho vtípkování? Líbil se jí, ale hezkých mužů bylo přece tolik. Byl tak okouzující a vůbec ne dotěrný. Měla pocit, že by ho jediným slovem dokázala vykázat z pokoje. To v ní kupodivu probouzelo nechuť mu utíkat. S každým dalším krokem, který ve studeném nočním vzduchu učinili, si říkala, ať už se konečně pohne a strčí mu prsty do kapsy pro peněženku. Místo toho ho vedla přímo do svého pokoje. Bylo to od ní pošetilé.

V tlumeném světle olejové lampy se dívala na jeho milou, usmívající se tvář. Úsměv mu na obou tvářích vytvářel doličky a způsoboval, že mu zářily oči. Ty teď vypadaly jako za kouřovou zástěnou, ale věděla, že je má zelené jako trsy trávy na pobřeží ostrova Jersey. Jeho vlasy působily v přítmi pokoje tmavší než v jasně osvětleném kasinu a byly nyní stejně tmavé jako ty její, hnědé, jako pobřežní útesy jejího rodného ostrova.

Pan Wolfdon si mohl klidně myslet, že jejím městem je Paříž, ale Juliana považovala za svůj domov pouze Jersey. Po odsunu Napoleona do vyhnanství na Elbě ji táta přesvědčil, aby si vyrazili do Francie. Měla to být pouť na památku její francouzské matky, vysvětlil jí.

Teprve později zjistila skutečný důvod toho, proč otec a jeho kumpáni z Jersey tak pospíchali. Byly na ně totiž vydány zatykače. Už nikdy se nemohla vrátit.

V očích jí pálily slzy.

„Vypadáte, že se každým okamžikem rozpláčete,“ přerušil tok jejích neradostných vzpomínek. „Povězte mi, co vás tíží. Dovolte mi, ať vám pomohu.“

Několikrát zamrkala. „To nic... to nic není. Jen se mi trochu zamžily oči tou zimou venku. Vážně o nic nejde.“

Skepticky se na ni podíval a každičký kousek jeho bytosti byl úplně stejně atraktivní jako jeho úsměv. Klouzal jí prsty po obličejí a dolů po paži, ale pak udělal ještě něco překvapivějšího. Sevřel ji v hřejivém objetí a přitiskl si její hlavu na srdce, jako milující otec.

„Když mi nechcete říct, co vás trápí, tak mi alespoň dovolte vás utěšit.“ Jemně se s ní pohupoval.

Juliana se poddala své slabosti, zabořila tvář do jeho hrudi a vychutnávala si pravidelný tlukot jeho srdce. Zavřela oči. Nechtěla plakat. Nechtěla. Plakala před mnoha a mnoha lety, když jí zemřela máma, a pak znovu, při smrti otce. Znovu už plakat nebude.

Trpělivě ji držel a ona postupně získávala klid.

Odtáhla se. „Mám láhev vína.“ Její poslední. „Dáte si skleničku?“ Chtěla se s ním o ni podělit, jako výraz vděku za útěchu, kterou jí poskytl, přestože se nejspíš jednalo o útěchu stejně iluzorní jako jeho laskavost.

„Když si dáte se mnou,“ odpověděl dobrosrdečně.

Přešla k džbánku s vodou a vypláchla jednu sklenici a hrnek. Nalila a podala mu sklenici. Díval se na ni, jako by se chtěl na něco zeptat, nejspíš na to, proč někdo tak chudý jako ona riskuje v kasinu. Místo toho ale mlčel a rozhlížel se kolem.

Předpokládala, že její ošuntělý pokoj ostře kontrastuje s jinými pokoji, pokoji žen, které se prodávaly a kde už nejspíš byl. Ona k takovým ženám nepařila. Byla zlodějka, nikoli děvka. Myslel si to snad o ní? Myslel si, že tohle byl ten důvod, proč ho pozvala na pokoj?

Proč ho vlastně pozvala? Jen proto, že na ni byl hodný? Že se s ním cítila dobře?

V jeho objetí se cítila příjemně a jeho laskavost, jakkoli prchavá, jak už to u mužů chodí, byla tak svůdná a dráždivá. Už to bylo dlouho, co nějakému muži naposledy dovolila, aby se s ní miloval. Snad se zase tolik nestane, když přijme to, co jí byl zjevně připravený dát.

Kromě toho si náhle připadala zoufale osamělá. A toužila po iluzi, že alespoň na chvíli není sama.

„Posadit se můžeme jenom na postel.“ Shodila si boty a vylezla na malou postel, vyhrnula si sukni a sedla si se zkříženýma nohama. „Ledaže byste dával přednost židli.“

„Postel úplně postačí.“ Usedl vedle ní a dotkl se sklenicí jejího hrnku. „Na lepší časy, Fleur.“

Měla pocit, jako by jí nahlédl přímo do duše. „Na lepší časy.“

Když přidala toto víno k vínu, které vypila již v kasinu, začala se jí točit hlava. Nebo tuto snovou závrť možná působila jeho vůně, vlna pláště a pižmo muže. Zatím se o nic nepokusil, nic po ní nechtěl. Jako by nechával na ní, jestli se rozhodne s ním pomilovat či nikoli. Posunula se dozadu, aby se mohla opřít zády o zeď, a seděla téměř celá za ním.

Ze svého místa byla jasně patrná jeho široká ramena. Zdálo se jí, že každý jeho vlas je přesně na správném místě. Najednou pocítila touhu ho rozcuchat, vyzkoušet, jestli mu zůstanou trčet jako u každého normálního smrtelníka, nebo se jako nějakým kouzlem vrátí zpátky na místo. Také si představovala, jak ho rukou hladí po jeho širokých zádech, i když by to bylo mnohem příjemnější, pokud by ze sebe shodil oblečení.

Usoudila, že Wolfdon bude jemný a velkorysý milenec a zatoužila zjistit, jestli tomu tak doopravdy bude. Když si dopřeje potěšení pomilovat se s ním, ničemu tím přece neuškodí.

Odložila prázdný hrnek na podlahu a posunula se zase dopředu. Vytáhla si z vlasů sponku a prsty si je rozčesala. Opřela se o jeho záda a šeptala mu do ucha. „Dovolíte mi, abych vám rozepnula sako, *monsieur*?“

Otočil se na ni. „Jste si jistá, že to opravdu chcete?“

Zarazila se a opět ji překvapilo, že se na něco takového vůbec ptá. Přitiskla mu rty zezadu na krk. „Ano, *monsieur*, chci vás.“

Sundal si boty, znovu se k ní otočil, vzal její tvář do dlaní a přiblížil se k jejím rtům. Na okamžik zaváhal, jako by se bál, že jí ublíží, pokud si nebude dávat opravdu pozor. Jako by byla někdo, koho zbožňuje a uctívá.

Juliana mu rozepnula jeho drahé vlněné sako, a když mu ho stahovala z ramen, prsty si automaticky zkontrolovala vybolení peněženky. Málem litovala, že ho musí okrást. Až na to, že už neměla žádné peníze a Angličané byli vždycky bohatí.

Na tvář jí pršely jeho jemné polibky. Po kabátu mu svlékla i košili a málem zasténala, když spatřila jeho nádhernou nahou hruď. Svaly měl tak pevné, že je téměř viděla, jak se mu jejich provazce rýsují pod kůží.

Odvrátil od ní na chvíli pohled. „Jak se to na mě díváš, Fleur?“

Poznal, že ho zcela neskrývaně obdivuje, musí si dávat větší pozor, aby před ním neodhalila až příliš. Zdálo se, že tento muž rozpozná její emoce ještě dřív, než je ucítí ona sama. Natočila se k němu zády a zvedla si vlasy. „Rozvaž mi tkaničky.“

Měl zkušené, rychlé prsty. Nepochybovala, že takto rozvazoval již mnoho žen. Ta představa v ní vyvolala žárlivost. Chtěla uvěřit, že je jen její. Alespoň pro tuto noc. Jako Lancelot a Guinevere. Romeo a Julie. Tristan a Isolda.

Samozřejmě věděla, že všichni tito milenci dopadli

tragicky, ale také to byli blázni, kteří bláhově doufali ve šťastný konec.

Slezla z postele a vyklouzla ze svých pěkných šatů, které si pečlivě přehodila přes opěradlo dřevěné židle.

Gestem ji přivolal k sobě. „Rozepnu ti korzet.“

Rozvázal jí tkanice a nechal z ní spadnout další vrstvu oblečení. Když se k němu otočila, spatřila v jeho očích touhu. Zatajil se jí dech a jako odpověď v ní splanula její vlastní touha.

Nespěchal na ni. Bylo na ní, aby sama určovala tempo milování, přestože mu důkaz jeho vzrušení jasně napínal kalhoty. Její předchozí milenci se hnali k rychlému vyvrcholení, jen aby co nejdříve uspokojili svou vlastní potřebu. Ne že bych jich měla tolik... vlastně jen jednoho, protože ti druzí dva s ní nestrávili víc než jednu nebo dvě noci.

Klekla si, aby mu rozepnula knoflíky kalhot. Když to dělala, seděl zcela nepohnutě, ruce zatínal do prostěradla a ze rtů mu splynul tichý sten. Jakmile ho osvobodila, nemohla si pomoci, musela se ho dotknout, aby cítila, jak jí pulzuje pod prsty.

„Fleur –“ zasténal, sevřel jí rukama boky a hněl jí tělo.

Připadala si tak silná, jako by ho měla ve své moci, jako by mu mohla rozkoš poskytnout, ale také v jediném okamžiku zase odepřít, to vše jen ze své vůle a rozmaru. Byla to dráždivá představa. Svaly, které se mu na těle a pažích napínaly, ale dokazovaly, že si od ní může vzít cokoli, co jen bude chtít.

Ale neudělal to.

Juliana mu stáhla kalhoty i spodky a on je odkopl pryč. O krok odstoupila, aby si ho prohlédla, jak tam před ní sedí na posteli, dokonalý jako antická socha.

On si na oplátku prohlížel ji. Pocítila další vzepjetí ženské síly a pomalu si stáhla spodničku, odhodila ji stranou a stála před ním beze zbroje svého oblečení.

Přesto si ale připadala neuvěřitelně silná, vědoma si jeho dychtivého pohledu, kterým po ní klouzal a probouzel v ní stejnou touhu jako jeho dotek.

Tiše k ní vztáhl ruku a sevřel její studené prsty ve své teplé dlaně. Vylezla si k němu na postel. Klečeli proti sobě a on jí znovu políbil. Přejížděl jí po pažích v uklidňujícím, přesto ale slastném rytmu, a ona v duchu proklínala jeho pomalou zdrženlivost.

Přisunula se blíž, objala ho kolem krku a zabořila si prsty do jeho měkkých vlasů. Tiskla se k němu, třela se o jeho mužství, snažila se ho vydráždit tak, aby zapomněl na svoji jemnost. Zavyl jako hladové zvíře, pevně jí sevřel zadek a ona se o něj třela ještě drsněji.

Její tělo již hořelo divokým plamenem a hrozilo, že vybuchne jako ohnivá koule, pokud jí neposkytne úlevu. Chtěla ho cítit v sobě, aby se spolu pohybovali jako jedno tělo, aby jí na několik slastných okamžiků poskytl pocit, že někam a někomu patří.

Ležela na zádech a on byl nad ní. Opíral se o napjaté paže a ještě chvíli se na ni jen tak díval, než se sklonil níž a zmocnil se jejích rtů, aby se vzápětí přesunul níž, laskal jí svými polibky hebkou kůží hrdla, ochutnal jazykem její bradavku.

Vykřikla a zavrtěla se pod ním, zatímco on pokračoval polibky stále níž, až se rukou dotkl jejího nejin-timnějšího místa. I tam se jí ale dotýkal tak jemně, téměř zbožně, jako to nedělal žádný muž před ním.

Třeba to bylo to, čemu se říká *faire l'amour*, „milování“. Držela ten pocit v sobě, aby nepřišla ani o jediný okamžik rozkoše.

Když se znovu zvedl nad ni, ještě chvíli ho držela od sebe, položila mu dlaně na prsa, nejistá si sama sebou, nakolik je připravená unést slast, která přijde.

„*Monsieur*,“ zašeptala přerývaně.

Rychle se usmál, vstoupil do ní a pak, když se začali jako jedno tělo pohybovat, jí naráz opustily všechny starosti, obavy, myšlenky i bolesti a zůstala jen slast

z opojného spojení těl. Poddala se svému prožitku a nechala ho, ať ji vezme, kamkoli bude chtít, připadala si jako popel tančící nad plameny. Její potřeba stále rostla, touha po uspokojení byla stále silnější a svíravější. Když její vzrušení konečně dostoupalo v divoké explozi k vrcholu, strhlo ji s sebou a unášelo výš a výš.

On se ale začal stahovat. Bez toho, že by dosáhl vlastního vrcholu? Přála si, aby cítil to samé, co právě zažila ona sama.

„Ne!“ zadržela ho nad sebou. „To není nutné. Víím, jak se o sebe postarat.“ Tohle ji naučila již dávno jedna stará Francouzka.

Zasténal a znovu do ní vstoupil a jejich rytmický tanec se opět rozběhl. K jejímu překvapení cítila nový nával slasti, která ji unášela k dalšímu vrcholu. Když přišel, vykřikla a její výkřik splynul s jeho výkřikem, s nímž do ní vyprázdnil své sémě.

Než se na ni po chvíli zhroutil, jejich spojení jí přišlo tak úplné. Přitiskla se k němu a cítila, že už jsou opět oddělení. Připadala si, jako by z ní vystoupilo něco krásného a nesmírně cenného. Políbil ji na temeno a ona si v duchu slíbila, že se tuto noc ještě spojí. Chtěla, aby tato iluze lásky trvala tak dlouho, jak jen to bude možné.

Schovaná v jeho náruči, kdy jí jeho hrud' sloužila jako polštář, si užívala uklidňující rytmus jeho dechu, dokud se jí srdce nesevěřelo tvrdou realitou.

Než vyjde slunce, ukradne mu peněženku.

Takto se tomuto báječnému, hodnému Angličanovi odvděčí za to, že ji pomiloval.

Wolf v polospánku nejasně vnímal, jak se pohybuje po pokoji. Všechny smysly měl ještě stále zastřené vzpomínkou na jejich milování a v duchu si vychutnával vyhlídku na to, že se pomilují znovu.

Ráno téměř vždy tlumilo jeho okouzlení ženou,

s níž strávil noc. Často si vymýšlel nejrůznější záminky, jen aby se s ní mohl co nejrychleji rozloučit, ale dnes, když se vznášel někde mezi spánkem a bděním, si představoval, jak bude vypadat za denního světla, jak jí ruměncem rozkoše zbarví pleť, až se budou zase milovat.

Možná by mu pak řekla o svých problémech, co se jí přihodilo, že musela žít v tak chudobném příbytku. Třeba mu prozradí i svoje skutečné jméno, když už nic víc. Možná by jí mohl pomoci a možná by v její posteli mohl trávit i všechny své pařížské noci.

Usmál se a málem opět usnul, ale než ho stačil spánek uchvátit, představoval si, jak mu její rty kloužou po těle, a ve vzpomínkách znovu cítil horkost jejího klína, když do ní vstoupil. Měl opět erekci a vzpomínka se proměnila v sen a potom v dráždivé očekávání.

V hlubokém snění zaslechl cvaknutí dveří. Prudce otevřel oči.

Byla pryč.

Posadil se. Nikde kolem neviděl jediný náznak její přítomnosti. Pryč byla sklenice, z níž pil. Pryč byl i její hrnek a krabička s troudem a křesadlem na krbu, šaty i spodní prádlo, které měla na sobě. Zůstalo jen jeho oblečení, úhledně složené na stole, sako stejně pečlivě přehozené přes opěradlo jediné židle. Vedle oblečení stála prázdná láhev od vína, jediný důkaz toho, že noc, kterou spolu zažili, nebyla pouhým snem.

S výkřikem vyskočil z postele, popadl kabát, jenž nyní osaměle visel na věšáku u dveří. Vyřítil se na chodbu a v běhu dolů po schodech si oblékal plášť na nahé tělo. Zahlédl ji, jak prchá uličkou, do níž vchod domu ústil, a v ruce svírá svoji malou kabelku.

Zakřičel za ní, ať zastaví, vyrazil za ní, ale než doběhl na hlavní ulici, zmizela mu z dohledu. Vypařila se, jako by nikdy neexistovala.

Se vzrůstající frustrací udeřil do cihlové zdi na rohu. Lidé z hlavní ulice na něj civěli. Musel na něj být vážně pohled. Holá lýtka i chodidla, bez klobouku, pod kabátem naprosto zřejmě úplně nahý.

Otočil se a vplížil se zpátky do jejího pokoje, v němž již nebylo vůbec nic, co by jí patřilo. Jeho pohled padl na sako pověšené na židli a najednou pochopil. Prohledal kapsy.

Peněženka byla pryč.

Ukradla mu peněženku, všechny peníze, které mu musely vydržet až do příští výplaty. K čertu s ní! K čertu s ním, že byl takový hlupák a nechal se tak průhledně nachytat.

A to jí chtěl pomoci. Byl připravený strávit s ní i další noci.

Zhroutil se na postel a složil si hlavu do dlaní.

K čertu s ní.

TŘETÍ KAPITOLA

Brighton, Anglie – červenec 1819

Wolf kráčel v doprovodu svého otce zoufale pomalým krokem po promenádě Marine Parade. Bylo velmi časně ráno a mořský vzduch byl příjemně svěží. Ze všeho nejraději by si po včerejší dlouhé cestě v kočáru rád ně protáhl nohy, ale to bude muset ještě chvíli počkat.

„Co kdybychom si na chvíli odpočinuli.“ Zdálo se, že otci se nedostává dechu. „A užili si mořského vzduchu.“

Wolf si otcovy únavy ani nevšiml, další z věcí, která mu přidávala na pocitu viny. „Samozřejmě, pane.“

Opřeli se o železné zábradlí a dívali se na Kanál směrem k Francii, kde tolik toužil být. Opět u svých povinností u sira Charlese, zpět v pařížském shonu a ruchu, ve městě, které se po Napoleonově neslavné porážce ještě stále nestihlo plně vzpamatovat, přestože se všechna vítězná spojenecká vojska dávno stáhla.

Byly to již tři měsíce, co mu do Paříže přišel dopis.

Rychle se vrať. Potřebujeme tě doma. Otec umírá.

Wolf nebyl v Anglii již téměř deset let, a tak mu to také vyhovovalo, přesto okamžitě odjel.

Jeho otec skutečně umíral na zápal plic, ale

nějakým zázrakem se mu podařilo smrt přelstít. Jeho lékař mu doporučil pobyt u moře a žádné jiné přímořské letoviště, než Brighton nepřipadalo samozřejmě v úvahu. Bylo to přece oblíbené místo prince regenta. Wolf musel pochopitelně jet s ním. Neměl jinou možnost než se podvolit. Co jiného mohl také dělat? Přidělat sestře další povinnosti? Celé ty roky nesla péči o otce sama.

Wolf se na otce starostlivě podíval. „Je ti zle, tati?“

Jeho otec se zasmál. „Ne, ne, vůbec nic mi není. Jen už nemám výdrž. Trocha odpočinku mi udělá dobře.“ Několikrát se zhluboka nadechl. „Přesně jak vždycky říkám. Není nad mořský vzduch.“

Wolf se nenechal zmást. Ranní procházka otce k smrti vyčerpala.

Počkal, až otec začne dýchat opět normálně, a teprve potom se odpoutal od zábradlí. „Měli bychom se vrátit do hotelu.“

Wolf a jeho rodiče si pronajali pokoje v hotelu U Staré lodi, nedaleko místa, kde teď stáli, na konci pobřežní promenády a na okraji parku Steine, rozsáhlé travnaté plochy před Regentským pavilonem. Povídalo se, že na tomto trávníku kdysi dávno rybáři sušili své sítě. Dnes z něj byl módní cíl procházek po pobřeží.

Wolf nabídl otcí rámě a ten se do něj, k jeho překvapení, zavěsil. Nejspíš se cítil slabší, než si Wolf myslel.

Když je míjeli další z korzujících, jeho otec se narovnal. „Vsadím se, že je tady spousta příslušníků nejvyšší třídy, které známe. Určitě tu budou i další. Možná dokonce princ regent.“

Wolf si pobaveně připomněl, že jeho rodiče byli více než společenští. Až na to, že bylo silně nepravděpodobné že by se pozvání od prince regenta dostalo i pouhému baronovi.

Wolf se zamračil. „Jestli chceš, podívám se do

rozpisu vrchního ceremoniáře.“ Jen aby si udělal představu, komu by se jeho rodiče mohli chtít vyhnout.

Už jako malý chlapec musel poslouchat hlasité hádky mezi matkou a otcem, které vedly o té či oné lady případně lordovi. A přestože se jeho sestra Elizabeth snažila jeho i dvě mladší sestry před hádkami rodičů chránit, Wolf záhy pochopil, co je to nevěra. Později pak chodil do internátní školy právě se syny dotčených urozených dam i pánů a lámal si hlavu, jestli o něčem vědí.

Než společně s rodiči vyrazil do Brightonu, Elizabeth ho varovala, že rodiče ve svých mravních poklescích i nadále pokračují a upozornila ho i na jejich zálibu ve hře. A také o nutnosti mít je pod neustálou kontrolou. Teprve tehdy se dozvěděl, že Elizabeth a její nový manžel markýz z Hale prakticky drželi rodinný majetek nad vodou a zabránili tomu, aby rodiče zbankrotovali. Postupně z ní vymámil celý příběh. Její manželství doslova zachránilo celou rodinu před chudobou, která jim neodvratně hrozila. Zachránilo rodinné panství a zajistilo sestrám věno a jemu dokonce uhradilo studia na univerzitě.

O ničem z toho neměl ani ponětí. To nejmenší, co mohl nyní udělat, bylo dávat na rodiče v Brightonu pozor a zajistit, že neprovedou nic nepředloženého.

Zamířil s otcem do hotelu a asi dvakrát se nakrátko zastavili, aby si otec popovídal s džentlmenem, s nímž se znal, a jednou, aby pozdravil jistou dámu.

Když pak pokračovala dál v cestě, otec zamumlal. „Lady Holbacková tady v Brightonu. Jak rozkošné.“

Nikoli rozkošné. Spíš průšvih, předpokládal Wolf.

Toužebně se zadíval na moře a přes kanál k Francii.

Později téhož dopoledne, zatímco jeho otec odpočíval, doprovodil Wolf matku do Cirkulační

knihovny, tedy místa, kde se návštěvníci Brightonu scházeli, aby si popovídali, prohlédli nejnovější karikatury v novinách, přešli nejnovější partitury nebo si příležitostně koupili či půjčili nějakou knihu. Cirkulační knihovna byla rovněž místem, kde mohl člověk zanechat své jméno jako vzkaz vrchnímu ceremoniáři, tedy muži, jenž zajišťoval pozvání na nej-různější společenské akce, které se v knihovně či ve městě pořádaly. Jeho matka rozhodně nemínila ztráct čas a rychle připojila své jméno a kontrolovala si, kdo další se na seznam podepsal.

Matka nepřetržitě povídala o všech místních pamětihodnostech a také o všech, které cestou míjeli.

„Myslím, že jednu z nich znám,“ poznamenala na adresu dvojice dam, které zpovzdálí sledovali. „Jen si nedokážu vzpomenout na jméno... Ta druhá mi nic neříká.“

Na mysli měla vyšší z dvojice, ženu s mimořádně ladnou chůzí. Nebylo by báječné, kdyby mu Brighton nabídl při jeho hře na hlídáního psa vlastních rodičů i nějaké povyražení? A toužil po něm vůbec? V Paříži nebyla o překrásné, ochotné ženy určitě nouze, ale Wolf se poslední dobou všem romantickým pletkám vyhýbal.

Přesněji řečeno od doby, kdy ho ta Francouzka s kaštanovými vlasy uhranula svýma mysteriózníma očima a pak mu sebrala peněženku.

Obě ženy prošly do knihovny a Wolfovi se konečně naskytl lepší výhled na vysokou, elegantní ženu, která probudila jeho dřímající zájem. Když do knihovny přišli, nebylo v ní ještě nijak plno, na hosty lázeňského městečka bylo možná ještě příliš brzy. Wolf nespouštěl z obou žen oči. Stály v rohu na protějším konci, zády k němu, a povídaly si s mužem, jehož velmi dobře znal. Byl to lord Ashcourt. Otec jeho přítele Harrise.

Hrabě a hraběnka z Ashcourtu byli pravým

opakem jeho rodiny. Milující. Pozorní. Citliví — tedy minimálně lord Ashcourt, alespoň většinou. Spatřit ho bylo jako zpozorovat v bouři přístav. Třeba ten pobyt v Brightonu nebude nakonec tak nepřijemný.

Wolf postoupil o několik kroků vpřed do místnosti, ale matka ho nasměrovala jinam.

„Kniha, Wolfe, drahoušku, musíme se zapsat do knihy.“

Návštěvní kniha byla na pultě, u něhož čekali asistenti připravení být hostům maximálně nápomocní. Matka do ní zanesla své jméno a podpis připojil i Wolf.

„Tak se podívejme, kohopak tu máme,“ pronesla matka spíš sama pro sebe a začala se probírat zapsanými jmény. Do jednoho z nich zabodla prst. „Lady Holbacková. Co *ta tady* dělá? Ze všech lidí pod sluncem.“

Wolf byl již netrpělivý a opravdu toužil setkat se s lordem Ashcourtem. Ponechal tedy matku její knize a zamířil do rohu, kde si lord povídal s oběma ženami.

Ta vyšší se otočila.

Wolf ztuhl.

Pod stylovým kloboukem jí vyčuhovaly kaštanové vlasy. Oči temné jako káva se zaleskly poznáním. Rubínové rty se překvapeně rozevřely.

Fleur.

Fleur, žena z Paříže, žena, která mu ukradla víc než jen peníze.

Wolf cítil, jak rudne a srdce se mu divoce rozbušilo. Ta poslední žena, o níž si myslel, že ji ještě kdy uvidí, byla zde v Brightonu. Živá, z masa a kostí, skutečná jako on sám.

Rychle se vzpamatovala a nasadila neutrální výraz. Vyrazil k ní, ale ona chladně zvedla prst a naznačila, že musí vydržet. Ke svému vlastnímu

překvapení jí vyhověl, ale přísahal, že dlouho čekat nebude. Měl jí toho tolik co říct. A tolik toho po ní bude požadovat.

Juliana se otočila k lordu a lady Ashcourtoým a hrud' se jí neklidně zvedala. Doufala, že si nikdo z nich, říkala jim sestřenice Kitty a bratranec Felix, nevšimne opravdu velmi rozzlobeného pohledu muže, který se na ni díval.

Wolfdon. Její Angličan. Pořád vysoký. Pořád tak úžasně pohledný. A velmi, velmi rozhněvaný.

Přinutila se, aby její hlas zněl klidně. „Kitty, musím na chvíli na vzduch.“

Kitty ji popadla za ruku. „Snad ti není špatně! Felixi, měli bychom se vrátit domů, nemyslíš?“

Kitty byla jen o deset let starší než Juliana a přinejmenším o další dekádu mladší než její manžel. Byla to jeho druhá žena, nevlastní matka jeho dcery Charlotte a syna Harrise. Felix ji zbožňoval.

„Samozřejmě má drahá. Ihned,“ souhlasil bez váhání a oči se mu naplnily starostlivou účastí.

„Ne!“ protestovala Juliana možná až příliš ostře. „Nejsem nemocná.“

Bylo jí víc než špatně.

Byla odhalena.

Přiměla se k úsměvu. „Jen jsem trochu přehřátá a potřebuji se nadechnout mořského vzduchu. Hned budu zpátky.“ Stiskla Kitty ruku a rychlým krokem se vydala ke dveřím, přímo jeho směrem.

Ani se na něj neodvážila podívat. Když ho míjela, zašeptala. „Sejdeme se venku.“

K její úlevě ji nepopadl za ruku, jakmile se k němu přiblížila, a nerozhlásil celému světu, jak se s ní seznámil a co mu provedla.

Vyšla ven a pokračovala podél budovy k místu, kde mohli doufat v alespoň nějaké soukromí. Jeho boty klapaly na dlažbě hned za ní. Jen co se dostali

z dohledu nejbližších kolemjdoucích, ucítila na sobě jeho prsty.

„Trochu jste se vzdálila svému pařížskému kasinu, madame Fleur,“ oslovil ji francouzsky.

Trhla sebou, jako by ji překvapilo jméno, které použil. Jméno, které připomínalo Paříž. Jejich společnou noc. Nebo krádež, jíž se dopustila...

„Nechte mě všechno vysvětlit,“ spustila anglicky a zaklonila hlavu, aby mu viděla do tváře, zaražená jeho vůní, která jí byla tak povědomá, stejně jako hřejivé teplo, které sálalo z jeho těla.

Přistoupil ještě blíž a jeho oči byly jako dvě dýky. Rty měl jen pár centimetrů od ní, tak blízko, že na sobě cítila jeho dech. „Mluvíte anglicky? A bez přízvuku?“

„Jsem Angličanka,“ odpověděla a pak se opravila. „Poloviční. Máma byla Francouzka.“

Držel ji za paži a škulb s ní až těsně k sobě. „To je mi úplně jedno. Jak se jmenujete? Chci to vědět. Hned teď!“

„Slečna Juliana Walshová. Jsem sestřenice lady Ashcourtové!“ Pustil ji téměř stejně prudce, jako ji před chvílí uchopil a podezíravě si ji prohlížel. „Sestřenice lady Ashcourtové lovila zákazníky v pařížském kasinu?“

„Nikoho jsem nelovila,“ ohradila se rázně a přála si, aby mu mohla dát pořádný políček.

„To vy jste lovil mě.“ Znovu k ní přistoupil a přinutil ji, aby před ním ustoupila až ke zdi. „Ukradla jste mi peníze a já je chci zpátky!“

„Ach, *monsieur*,“ konečně se mu odvážila pohlédnout do očí, a když promluvila, její slova zněla naprosto upřímně. „Za to se vám moc omlouvám.“

V uplynulých měsících na tohoto krásného Angličana mnohokrát vzpomínala, přestože si někdy nebyla zcela jistá, nakolik si vše jen představuje a kolik z toho jsou skutečné vzpomínky. Pořád jí nepřišlo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Svůdnice z Paříže.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.